

תת"ע 2172/07/15 - מדינת ישראל נגד אנטולי קוניק

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2172-07-15 מדינת ישראל נ' אנטולי קוניק
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אנטולי קוניק

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר בחוק, בניגוד לתקנה 54(א') לתקנות התעבורה. המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, הנאשם הגישה בקשה להישפט, כפר בביצוע העבירה וביום 15.6 שמעתי ראיות הצדדים.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, שקלתי את טענות הצדדים ושבתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע כנדרש במשפט פלילי להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

עד התביעה השוטר ירון קקון ערך דוח מפורט. ציין כי ממד את רכבו של הנאשם נוסע במהירות של 129 קמ"ש, ולאחר הפחתה בהתאם לפסיקה ייחס לו עבירה של נהיגה במהירות של 124 קמ"ש, וזאת בדרך בה המהירות המותרת היא 90 קמ"ש בלבד.

השוטר ציין כי רכבו של הנאשם נמדד בעת שעקף אוטובוס שנסע בנתיב הימני, וכי המהירות נמדדה כאשר כיוון את העינית - הנקודה האדומה - ללוחית הזיהוי במרכז הרכב. הנאשם אישר כי עקף אוטובוס, אולם הכחיש כאמור את העבירה והעלה מספר טענות.

ראשית, טען הנאשם כי רכבו אינו מסוגל להגיע למהירות המיוחסת לו, שנית טען הנאשם כי השוטר הורה לאוטובוס לעצור ולא לרכבו שלו, ולבסוף הוסיף וטען כי לא ניתנה לו אפשרות לבדוק את תקינות מכשיר המדידה.

טענות הנאשם אינן יכולות להתקבל.

הנאשם טען כי רכבו בן עשר שנים, בעל 100 כ"ס, ולכן אינו יכול להגיע למהירות שנמדדה. אינני מקבל אמירה זו שנאמרה בעלמא והניסיון מלמד שכל רכב תקין מגיע למהירות המיוחסת לנאשם. מגרסת הנאשם עולה כי הרכב בו מדובר הוא ככל הנראה פורד פוקוס. רכב תקין מסוג זה בעל מנוע של 100 כ"ס, מגיע למהירות של כ - 170 קמ"ש. אם טוען הנאשם רכבו אינו מסוגל להגיע למהירות של כ - 130 קמ"ש, הרי מדובר ברכב בעל ליקוי משמעותי, והיה עליו לבסס טענה זו במסמכים או ראיות.

אולם יתרה מכך, במקרה דנן מאשר הנאשם כי מהירות הרכב נמדדה בירידה(!). על פי גרסת הנאשם והשוטר גם יחד, השוטר עמד במרחק של כ - 300 מ' אחרי תחילת הירידה ומדד את רכבו של הנאשם ממרחק של כ - 170 מ'. כלומר רכב הנאשם כבר היה בעת ירידה בעת שנמדד. דומה כי אף רכב בעל ליקוי מסוגל לנסיעה במהירות 130 קמ"ש בירידה. אף גרסתו של הנאשם בישיבת ההקראה הייתה "נסעתי ליד אוטובוס אשר התחיל להאיץ בירידה". מגרסה זו עלה לכאורה כי האוטובוס שהאיץ בירידה היה מהיר מרכבו של הנאשם, אולם בעת עדותו בפניי אישר הנאשם כי עקף את האוטובוס.

הרושם שנוצר מגרסאות הנאשם בפניי וכלל הנסיבות הן כי הנאשם החל בעקיפת האוטובוס בעת הנסיעה בעלייה, וכאשר החל האוטובוס להאיץ בתחילת הירידה, "נאלץ" הנאשם להאיץ אף הוא ולעבור את המהירות החוקית במקום, ככל הנראה מבלי משים.

גם טענת הנאשם כי השוטר הורה לאוטובוס לעצור אינה יכול להתקבל. ראשית, השוטר טען כי לא הורה כלל לאף אחד מכלי הרכב לעצור, אלא מיד נכנס לרכבו ונסע אחרי רכב הנאשם. הנאשם עצמו מאשר לכאורה עובדה זו. השוטר טען כי נסע אחרי הנאשם כק"מ, ואילו הנאשם טען כי מדובר ב - 600 מ'. אילו היה אכן השוטר מסמן לאוטובוס לעצור, קשה לקבל כי היה מספיק לאחר מכן להיכנס לרכבו לנסוע אחרי הנאשם ולהשיגו כעבור 600 מ' בלבד.

הנאשם הוסיף וטען כי לא ניתנה לו אפשרות לבדוק את תקינות מכשיר המדידה. המדובר בטענה שאינה ברורה. הנאשם רשאי היה לפנות למאשימה בכל מועד לפני המשפט לקבלת תעודת תקינות ולו היה מעלה טענה בהקשר זה בישיבת ההקראה הייתה נדרשת המאשימה להוכיח את תקינות המכשיר בפניי.

עוד יצוין בהקשר זה כי על פי דוח השוטר נערכו למכשיר הממל"ז בדיקות תקינות לפני ההפעלה, לרבות בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום כוונות ובדיקת מרחק קבוע במהירות אפס. פרטי המכשיר, לרבות מס' סידורי מופיעים על גבי הדוח, והנאשם יכול היה לפנות כאמור בכל בקשה למשטרה או לבית המשפט אם ראה לנכון לעשות כן.

לאור האמור לעיל, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולפיכך, הנני מוצא אותו אשם בביצועה.

ניתנה היום, 7 ביולי 07 יולי 2016, במעמד ב"כ המאשימה.

הכרעת דין

כאמור לעיל, המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, אשר בצידה קנס בסך 750 ₪.

עם זאת, על פי ההלכה כפי שהובהר לנאשם בטרם פתיחת המשפט ובהתאם לפסיקה, מרגע שביקש הנאשם להישפט בגין העבירה קנס זה אינו רלוונטי עוד והעונש ייקבע לפי שיקול דעתי, כלל הנסיבות לרבות עברו של הנאשם (ראו לדוגמא עפ"ת 17669-04-12 **גולן טמזורטי נ' נדינת ישראל**).

בהתאם להלכה זו כבר נגזר על אדם עונש של קנס בסך 5,000 ₪ בגין שלוש דוחות חנייה אשר הקנס המקורי בצידם היה 100 ₪ בלבד (עפ"א 22223-08-14 **חגי יונגר נ' מדינת ישראל**) ואף הוטלה פסילה על תנאי או פסילה בפועל של רשיון הנהיגה, על נהגים שעשו שימוש בטלפון בעת נהיגה וראו לדוגמא אחת מני רבות עפת 5057-11-08 **יצחק פריזאת נ' מדינת ישראל**).

הנאשם בחר שלא להתייצב לשימוע הכרעת הדין, לפיכך אגזור דינו שלא בפניו.

בנסיבות תיק זה ראיתי לנכון להטיל על הנאשם קנס בסך 1,200 ש"ח או 5 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם עד יום 30.8.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 7 ביולי 07 יולי 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד עמאר בלבד.

